

пристъпиха до срѣдата на приемната и дълбоко се поклониха. Когато дигнаха чело, неволно очитѣ имъ най-първо се отправиха къмъ чудната девойка, която седѣше отлѣво на царя.

Това бѣ тѣхната бждеща императрица.

Дълбоко ликуване развълнува сърдцата имъ. Не. Никѣде до сега тѣ не бѣха виждали такава горда хубавица. Ни въ кастелитѣ на родна Фландрия, ни въ патрициянскитѣ палати на Константиновградъ. О, ако Анри би могълъ въ този мигъ да я зърне, тревогитѣ му биха се веднага успокоили. Това не бѣ простата, груба варварска княгиня, къмъ която той изпитваше такова отвращение. Не напраздно папскиятъ легатъ го бѣ убеждавалъ тѣй дълго, че българската царкиня може достойно да заеме мѣсто до него на императорския престолъ. Наистина, че око̀то на кардинала не се бѣ измамило...

Навнън по цѣлия градъ, по кулитѣ на калето, по чардацитѣ на кѣщитѣ плуцятъ и се вѣятъ прѣпорцитѣ на българския царски домъ и латинската империя.

Кононъ дѣо Бетюнъ пристѣпи къмъ Борила, прегъна колѣно, подаде свитѣка пергаментъ, на който висѣха скрепени съ червени шнурове златнитѣ императорски печати. Логотетъ Николица, който стоеше правъ до царя, пое свитѣка, допрѣ го до челото си и му го предаде. Бориль стана, цѣлуна посланието, разчухи печатитѣ и даде знакъ на тълмача, който взе свитѣка и го разгъна. Съ високъ гласъ той прочете:

„До високия господинъ Асѣнъ Бориль, краль на България и Влахия, поздравъ отъ неговия преданъ братъ Анри, императоръ на Константиновградъ, графъ д'Ено.

Бориль леко се навѣси. Папата все още държеше на своето. Той смѣташе, че-е изпратилъ за увѣнчанието на Калояна кралска диадема, а не императорска, каквато българскитѣ господари имаха право да носятъ отъ времето на Симеона. Тълмачътъ продължи да чете:

„Тѣй като синклитътъ на моитѣ високи люде, рицаритѣ на Франция и Венеция, на Пиза и Генуа, на Фландрия и Провансъ, ме посъветваха, че е време да подиря своя